

Zorro zonder strijd

DANS ★★☆☆☆

Much dance

Jan Decorte/Bloet
Gezien in het Kaaitheter in
Brussel. Nog op 9 en 10
december in NTGent en op 16 &
17 december in Stuk Leuven.

Op zijn tenen balanceert de acteur Risto Kübar op de rand van het podium. Het bloed stroomt uit de gedichten van Jan Decorte die hij voordraagt, rozendoornen prikken in zijn hart. *Much dance* mag zich dan aankondigen als een gedanst ode aan de liefde, het beeld dat uit Decortes poëzie spreekt, is gewelddadig. De grillige decorstukken lijken hier wel kasteeltjes van een koninkrijk in verval. Zo voelt *Much dance* ook aan: als een wereldvreemde bubbel waarin de bewoners zich thuis voelen, maar waar je als buitenstaander naar kijkt als naar een relict onder een glazen stolp. Je wilt het graag aanraken en begrijpen, maar je kan er met je hoofd noch hart bij. Even onwrikbaar 'bezet' Decorte de scène. Al jaren leert hij geen teksten meer of volgt hij nog de repetities van zijn stukken. Toch

Sigrid Vinks, Benny Claessens en Risto Kübar voeren 'dانسjes' uit. © Danny Willems

eist hij een dominant plekje op de scène om naar zijn koninkrijk te kijken. Als een 'eenzame Zorro', zoals we Arno even later horen zingen. Maar waarvoor strijdt hij nog? Decorte slaagt er niet in om iets te communiceren dat zichzelf overstijgt. Warm klopt zijn stem nog in zijn poëzie. Maar als hij begint te bewegen, zie je een verwarde man die zijn

spel niet meer meester is. Hoe graag je er ook de schoonheid van het falen in wilt zien, het voelt weerloos aan op die grote scène. Je kijkt er ongewild naar als een voyeur.

Ook de willekeurige scènes, die vooral gedragen worden zijn eega Sigrid Vinks, Benny Claessens en Risto Kübar, bereiken de zaal niet. Op Offenbach en The Velvet

Underground voert het drietal 'dانسjes' uit. Meer kan je het met de beste wil van de wereld niet noemen, want hun taal beperkt zich tot een ludieke knip met de vingers, een balletpastiche en een handvol poses die aan beeldende kunst doen denken. Omdat ze geen gedachten of emotie oproept, slaat deze cultus van banaliteit om in nietszeggende iro-

Wat willen Decorte en co met deze anarchie vieren?

nie. Alsof de vier niet geloven in de kracht van dans om iets te vertellen. Gewoon vrij en jezelf zijn, lijkt het credo, waarop Vinks zich als een prinsesje laat voortrijden op Claessens' rug. Maar wat willen Decorte en co met die anarchie vieren? De verheffing van de kunstenaar boven de kunst? Het lijkt niet de bedoeling onverschillig te zijn, maar dat is het effect.

Af en toe bereikt *Much dance* een puurheid die ontwapent. Maar hoe langer het stuk duurt, hoe minder je het met dat gevoel redt. Theater moet de essentie van het leven vieren, is Decortes filosofie. Om dat leven te tonen, moet het theater worden. Daarin laat *Much dance* zich al te zelfgenoegzaam leiden door wat het ego behaagt, niet door doordachte, artistieke keuzes.

CHARLOTTE DE SOMVIELE

Gesplit in smetteloos wit

POP ★★★★★

KLAXONS

Gezien op 15 november in de Orangerie van de Botanique, Brussel

Zou Keira Knightley zich thuis ook beperken tot die duizend varianten op een bevroren glimlach die we van haar kennen als actrice? We wilden het in de Botanique vragen aan haar man James Righton, maar tussen de vraag bedenken en ze stellen stonden een paar tientallen mensen in de weg. En een hoogteverschil van anderhalve meter.

Righton is namelijk de toetsenist van Klaxons, het Britse trio dat drie weken geleden via een tweet liet weten ermee te kappen. En dat zal je nu altijd zien: ze hadden met *Love frequency* net een van de betere albums van het jaar gemaakt. Helaas dacht de band zelf daar anders over. Of had Keira Knightley weer eens bevroren geglimlacht naar Righton, terwijl ze eigenlijk aanmoedigend wou kijken. Wie zal het zeggen? De bandleden in elk geval niet, want zij vertellen niet waarom ze er de stekker uit trekken.

'There is no other time' heeft een ritme dat wiebelt als twee fraaie billen in een spannend rokje

In Brussel begonnen ze net als op het jongste album met 'A new reality'. Dat liedje vangt aan met een synthesizer die lijkt te haperen, tot Jamie Reynolds en James Righton samen beginnen te zingen en een minuut lang opbouwen naar de echte start van het nummer en er een versnelling hoger wordt geschakeld. Pang! Als een kurk die van de champagnefles knalt.

We hebben er thuis vast al meer dan honderd keer naar geluisterd. Maar live is het zoveel leuker, omdat het volume de hoogte in kan zonder dat de burens op de muur bonken. En het is in een zaal ook iets minder onnozel als je de handen in de lucht steekt en begint rond te springen dan in je huiskamer.

Alle bandleden waren van top tot teen in het wit gekleed en leken daarmee aan te geven dat ze dan wel dood zijn, maar toch al herrezen - en zeggen dat het eerst nog Kerstmis moet worden voor we aan Pasen toe zijn. De setlist schakelde vlot heen en weer tussen de nummers uit hun drie albums, maar het waren de liedjes uit *Love frequency* die het lekkerst klonken. Neem nu 'There is no other time': een kwikzilveren melodie, hemels tweestemmig gezongen en dan dat ritme dat wiebelt als twee fraaie billen in een spannend rokje. Veel verleidelijker kan popmuziek niet worden. Klaxons besloten het concert met 'It's not over yet'. Voor ons is het ondertussen wel over, voor hen nog niet: ze toeren nog tot eind januari. We zullen dus nog maar eens naar de plaat luisteren. Gelukkig ziet u ons niet springen.

FILIP VAN ONGEVALLE

monKEY.be

Tax & Accountancy juist gekaderd

monKEY.be is een online databank gespecialiseerd in de domeinen accountancy, fiscaliteit, vennootschapsrecht en audit.

Als professional in deze vakgebieden vindt u op monKEY.be correcte, volledige en actuele vakinformatie die u voor 100% ondersteunt in uw dagelijkse workflows en adviesverlenende rol.

Benieuwd? Neem snel een kijkje op www.monkey.be en probeer monKEY.be gratis.

 Wolters Kluwer